

Bilag 2.

Grosserer-Societetets Komité.

København, den 16. Oktober 1931.

Grosserer-Societetets Komité har paa sit Møde i Gaar drøftet de i Folketinget fremsatte Forslag Nr. 8 og 17, henholdsvis til Lov om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. m. og til Lov om Ændring i Lov Nr. 67 af 12. April 1927 om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. v., og mener overfor Folketingsudvalget at maatte udtrykke sine største Betæneligheder ved, at de nævnte Lovforslag eventuelt ophøjes til Lov.

Rent bortset fra, at Komiteen af principielle Grunde maa være imod Ændringer i Akkordlovgivningen, der skulde gøre det lettere for en Debitor at opnaa Akkord, hvad begge de to Lovforslag, om de ophøjes til Lov, vil bevirke, skal man, for saa vidt angaar det fremsatte Lovforslag Nr. 8, udtale, at den tilsigtede Tilføjelse i Akkordlovens § 20, hvorefter Kreditorer, hvis Fordring er sikret ved Pant, ved en under Akkordforhandlingen truffen Afgørelse delvis mister deres Panteret, vil betyde en Uretfærdighed ikke mindst overfor de Kreditorer, der alt ved den eventuelle Lovs Ikrafttræden havde sikret sig ved Pant, men dertil kommer, at Bestemmelsen vil betyde en Svækkelse af Realkrediten, et Synspunkt, som Lovforslaget ogsaa selv giver Udtryk for derved, at Laan, ydet af Kredit- og Hypotekforeninger samt af Midler, der skal udlaanes efter Reglerne om Anbringelse af umyndiges Midler, er undtaget fra den nye Bestemmelse, og det er Komiteen bekendt, at der fra Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser er rettet Henvendelse til Folketingsudvalget om en lignende Undtagelsesstilling for visse Sparekasselaan. Det turde derhos være et Spørgsmaal, om endog Debitor, i hvert Fald paa længere Sigt, vil være tjent med en Regel, der som den omskrevne medfører en Svækkelse af en Pantekreditors Stilling. Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at det eventuelt ved Kendelse af Skifteretten bliver at afgøre, hvor stor en Del af Fordringen der ikke dækkes af Pantet, maa man anse det for saare betænkeligt, at en Afgørelse, der forudsætter en særlig økonomisk Indsigt og Indsigt med Hensyn til Konjunkturerne, er overladt til Skifteretten alene. Det turde formentlig være naturligt i hvert Fald at indføre en Bestemmelse om, at Appel af Skifterettens Kendelse kan finde Sted.

I denne Forbindelse vil man ej heller undlade at pege paa det uretfærdige i, at en Pantekreditor, om Forslaget blev Lov, ved Konjunkturforbedring vilde blive afskaaret fra senere at faa Dækning gennem Pantet, et Synspunkt, som bør have for Øje, og som ogsaa har fundet Udtryk i Lovforslag Nr. 6 om Ændringer i Lov om Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Landbrugsejendomme til Opnaaelse af Akkord af 28. April 1931, hvorefter der i et Tidsrum af 5 Aar kan sikres Kreditorerne yderligere indtil 30 pCt. af deres Tilgodehavende ved Pant i Ejendomme næst efter Statslaanet, idet det da — som Motiverne til Lovforslaget udtaler — i dette Tidsrum maa vise sig, om Prisforholdene ændrer sig saaledes, at denne Prioritet faar nogen Værdi.

Grosserer-Societetets Komité maa ligeledes bestemt tage Afstand fra Bestemmelserne i Lovforslag Nr. 17, og man tillader sig i saa Henseende at henvise til, at der fra Kreditorforeningernes Fællesudvalg i Forstaaelse bl. a. med Gros-